

Spelarit 1 -2023

Helsingin pitäjän tanhuajat ja spelarit ry

Toukokuinen viikonloppu Tammelassa

Turuntie – Tammela, Porintie – Tammela, Forssantie – Tammela....

Kaikki tiet veivät Tamme-
laan Pyhäjär-
ven rannalle
Kultakukku-
raan 6. touko-
kuuta tanhupo-
rukkamme yh-
teisen viikonlo-
pun viettoon.

Heti perille päästyämme meitä odotti Kultakukkurin emännän valmistamat maukkaat ruuat, joita pääsimme nauttimaan ison pöydän ääreen, jonka ympärille mahduimme kaikki kuin iso perhe konsanaan.

Ruokailun jälkeen jalkauduimme tutkimaan pihapiiriä ja ympäristöä. Kuuntelimme ja arvuuttelimme lintujen ääniä. Joku oli kuulevinaan mustarastaan laulua, joku taas satakielen. Kauempana järvel-

lä ainakin uiskenteli tunnistettavasti joutsenpariskunta ja tukkasotka...vai oliko se sittenkin lokki....

Pihapiiriin kuului myös pienehkö tynnyrisauna, joka savupiippuineen sai mielikuvituksen laukkaamaan: jos sinne sisälle astuu, niin lähtee se maata kiertävälle radalle ikuisiksi ajoiksi.

Olohuoneen takkaseinälle kiinnitimme nuoruusvuosiemme kuvia.

Kuka on tuo pitkätukkainen nuori poika rippikuvassa? Entä kuka on tuo tummatukkainen kaunotar Hollywood -tyylisessä kasvokuvassa? Kuka kumma on tuo kasakka? Kuvien arvuuttelu oli hauska ohjelmanumero kuten Riitan järjestämä tietokilpailukin, jossa ryhmissä ratkoimme visaisia kysymyksiä.

Käärijän kappale ChaChaCha Euroviisut....

Illan mittaan lämpeni pihamökin sauna, jonka ikkunasta avautui upea näkymä tyynelle Pyhäjärvelle. Ja näkyihän siellä yksi rohkea merenneitokin; Maarit uskaltautui uiskeltelemään.

Grillimestareiden makkarat maistuivat saunan jälkeen ja jälkiruuaksi saimme herkullista mansikkasynttärikakkua. Onnea Maarit! Synttäreiden lisäksi samaan viikonloppuun sattui toinenkin historiallinen tapahtuma: prinssi Charlesin kruunajaiset.

Ilta jatkui laulaen ja rupatellen: keitä ovat nuo olohuoneen taulujen alastomat naiset, voittaako

Kahvin tuoksu herätti minut aamulla ja keittiössä olikin jo täysi touhu päällä, kahvin lisäksi oli kananmunat ja puurokin jo keitetty. Siitä kiitos Raija! Ehdimme vielä ennen lähtöämme nauttia aurinkoisesta säästä pihalla. Kerkesimme jopa käydä pikaisesti Tammelan keskustassa. Sieltä mieleen jäi Tammelan jyrävä kivikirkko.

Kaikki kiva loppuu aikanaan ja niin oli taas kotiin lähdön aika. Kiitos järjestäjille ja kaikille mukana olleille mukavasta viikonlopusta !

Helena Seppänen

Kuvat: Tarja Lahtinen

Patrik, mestaripelimanni, kansanmusiikin monitoimimies

Patrik Weckman, Spelarit-yhtyeemme musiikin johtaja ja yksi viulunsoittajista, nimettiin heinäkuussa 2023 Kaustisella mestaripelimanniksi. Näin hän asettuu kunniakkaiseen kansanmusiikin edistäjien jatkumoon, joka alkoi jo vuonna 1970. Silloin mm. Otto Hotakainen ja Konsta Jylhä saivat arvonimen.

Suomen Kansanmusiikkiliitto on esittänyt nimeämistä, kuultuaan esimerkiksi alueellisia yhdistyksiä. Varsinaisen nimityksen teki Kaustisen kansanmusiikkijuhlien hallitus.

Säkkipillin luno

Haastattelen Patrikia eräänä lokakuuisena iltana. -Arvonimi tuntuu hienolta, sanoo Patrik. -Isoihin saappaisiin saa astua.

Patrikilla on soittotaustaa pitkälti. Teininä hän soitti sähkökitaraa ja pianoa, mutta parikymppisenä hän keksi kanteleen, jouhikon – minkäpä muunkaan – ja sitten myös viulun. Jossain vaiheessa hän kuuli ruotsalaisen Hedningarna-yhtyeen soittavan säkkipilliä ja siinäähän oli kiinnostava soitin. Selvisi, että niitä on eri maissa erilaisia. Hedningarna soitti ruotsalaista versioita, Suomestakin löytyy hajanaviitteitä soittimesta. Säkkipilliä piti opetella soittamaan, ja tulipa kirjoitettua artikkeli Juho Rissasen Kansallisteatteriin maalaamasta freskosta, josta löytyy tosiaankin säkkipilliä.

Eri instrumenttien soittamista Patrik on opiskellut paljolti itse, korvakuulolta, mutta myös yksittäisillä kursseilla ja yksityistunneilla. Siinänsä ymmärrettävää, koska esimer-

Mestaripelimanni toimestaan Kaustisen mestarisoiroissa.
Kuva Tuija Pirttikoski .

kiksi säkkipilliopetuksen tarjonta lienee laihanlaista musiikkipistoissa.

Ja täytyyhän sitä harrastajan myös rakentaa soittimia. Patrik on tehnyt viulun, Moraharpan, vähäkielisiä kanteleita, jouhikkoja ja melkein sen säkkipillinkin. Siinäpä lista !

Soittoa siellä ja täällä

Tätä nykyä Patrik soittaa useammassa kokoonpanossa. Kaustinen uutisoi Mestaripelimanni-asiaa kertomalla, että Patrik vetää ”maineikasta espoolaista Spelarit-yhtyettä”. No, meidän tiedämme, että vain

toinen noista adjektiiveista pitää paikkansa – vaikka Patrik on espoolainen, yhtye on vantaalainen. Mutta musiikkihan ylittää hallinnolliset rajat. Spelari-soitantoa on vuosien mittaan saatu kuulla monen monituisella keikalla, festareilla, tanssisoitossa, matkoilla ja levyjäkin on kertynyt jo useampi (Appu soutaa, Kalabaliikki, Patriarkaallinen aika).

Patrik soittaa myös Dromos-yhtyeessä, joka esittää kreikkalaista musiikkia suomenkielisin saanoin, kitaran, viulun, busukin, udin ja lyömäsoitinten säestyksellä. Weckmanin mysteeriarkisto -yhtyeessä taas esitetään suomalaista vähemmän soitettua pelimannimusiikkia. Lisäksi Patrik soittaa eri duokokoonpanoissa.

Entäs opettaminen? - Sitäkin on tullut tehdyksi, yhtyeiden kanssa ja yksittäisillä kursseilla.

Mitä tykkäät tanssisoitosta? - Mukavaa, sanoo Patrik. Olen säestänyt viululla soolona pohjoismaisia tansseja, polskat ovat mieluisinta soitettavaa.

Kansanmusiikki tänään
Miten kansanmusiikilla menee? - On paljon kansanmusiikin harrastajia, ja kansanmusiikin pohjalta on noussut sellaisia tekijöitä, kuten Vilma Jää ja Pekko Käppi, jotka saattavat esiintyä vaikka rockklubeilla. Toisaalta, suuri yleisö ei juuri pääse altistumaan kansanmusiikille, televisio- tai radiokanavat eivät sitä suolla. (Tosiaan, Yle on vastikään ilmoittanut lopettavansa ainoan suomalaiselle kansanmusii-

kille omistetun ohjelman *Sydänjuurilla*, toim. huom).

-Kaupallinen musiikki, mitä kuullaan, on pitkälle tuotettua ja steriilia. Siinä ei ole sellaista raikautta kuin kansanmusiikissa. Toisaalta, vaikka kansanmusiikkikin on ns. käyttömusiikkia, sillä on myös taiteellinen arvonsa, eikä oikeuta huonosti soittamista, kuvailee Patrik. Kansanmusiikissa häntä viehättää sen tietty klangi tai soundi.

Millaisena näet sen tulevaisuuden? - Helsingissä on tietyissä pu-beissa nykyään jopa viikoittain erityylyisiä jameja, joissa soitetaan mm pohjoismaista, irlantilaista ja amerikkalaista perinнемusiikkia. Järjestäjinä yksittäisten henkilöiden lisäksi on mm. Perinnearkku. Nordic Dance Helsinki järjestää taas tanssityöpajoja, joiden jälkeen pääsee tanssimaan elävän musiikin säestyksellä. Jameissa kokoonnutaan soittamaan sopimatta kappaleita etukäteen. Siinä tutustuu uusiin soittajiin, ja harrastajatkin pääsevät soittamaan kokeneempien rinnalla. Nyt on myös isoja yhtyeitä, joihin voi kuka tahansa liittyä, kuten Orivesi All Stars ja TurkuFolks.

Tarja Lahtinen

PS. Patrik oli heinäkuussa Ylen aamussa haastateltavana otsikolla Mitä kuuluu pelimanniperinteelle? Löytyy ainakin vielä tätä kirjoitettaessa Yle Areenasta vaikka haku-sanoilla Mestaripelimanni Patrik.

Kaikki Spelari-pelimannit yhdessä Kaustisen viimeisellä keikalla. Vasemmalta Topi Salonen, Pauliina Pajala, Patrik Weckman, Simo-Pekka Lindström ja Antti Keipi. Sari Marttiini takana. Kuva Tuija Pirttikoski

Päkaksessa pidettiin syyskuisena viikonloppuna (9.-10.9.) Spelari-kurssi, jossa seuran pelimannit ja muutama ulkopuolinenkin pääsi syventämään soitotaitojaan. Alakuvassa vaaleassa ruutupaidassa soittaa kurssin opettaja Johan Lillhannus.

Kuvat Simo-Pekka Lindström.

Folklandialla taas

Kolmen vuoden tauon jälkeen kansanmusiikin ja -tanssin harrastajat tapasivat Folklandia-risteilyllä.

Perjantaista lauantaihin 13.-14.1. 2023 kestänyt folklore-tapahtuma kokosi Baltic Princess -laivalle 2000 kävijää nauttimaan yli sadan esiintyjäkokoonpanon esiintymisistä.

Tällä kertaa risteily lähti Turusta, jonne Helsingistä lähti kaksi täyttä tilausbussia. Turun satamaan busseja näytti tulleen ympäri Suomea. Meidän seurasta matkalla oli viisi tanssijaa ja Spelarit-pelimanniryhmä, joka esiintyi risteilyllä.

Tunnelmaan päästiin jo terminaalissa, missä Turku Folks! -orkesteri soitti isolla kokoonpanolla ja hyvällä svengillä ikivihreitä. Tunnelmassa oli myös paljon tuttua, kun laivaan päästiin. Paljon väkeä – tosin laiva ei ollut ihan niin umpitäynnä kuin joskus aiempina vuosina. Paljon ohjelmaa ja

rinnakkaisia ohjelmapaikkoja, mil-lään kaikkeen kiinnostavaan ei pääse. Oli huutokatrillia ja tikkuristiä ja vuoden tunnustuspalkintojen jakoa. Ulkomaalaisia ryhmiä ei juuri ollut, ainakaan tanssijoiden joukossa. Näinä aikoina sellaisten sitoumusten järjestäminen lieneekin hiukan haasteellista.

Spelarit nostatti tanssijalkaa

Perjantai-iltana pääsi ”Speelariit”-ryhmämme vauhtiin. Juontaja äänsi nimen – ehkä mielestään hienostuneemmin – kahdella e:llä, minkä Simppa sitten kyllä korjasi. Pelimannit soittivat hyvin jalan alle menevää musiikkia ja kyllä tanssinharrastajat innolla käyttivätkin tilaisuuden hyväkseen. Oli hauska nähdä, miten hambo, marsurkka tai sottiisi keräsi hetkessä lattialle lauman pareja, jotka kieputtelivat vaikka mitä muunnelmia noista tansseista, joita tavallisella tanssilattialla tuskin edes kuulisi.

Perjantaina esiintyi myös Äijäkanteleet. Sympaattiset kouvola-

Kuva: Tuija Pirttikoski

laismiehet raitaliiveissään ja kanteleet kourissaan esittivät mm. viljelijän vastoinkäymisiä kuvaavan ironisen hauskan laulun, missä hukkakaura ja EU-tarkastajat piinaavat, ja laulu upposi kuin häkä yleisöön - lieneekö maalaisjuuria monella. Yleisön suuri into tuntui hämmentävän jopa esiintyjä itseään.

Iltamyöhällä olimme katsomassa joensuulaisen Motoran tanssiryhmiä. Heidän ohjaajansa Eveliina Pilke oli juuri saanut Vuoden ohjaaja -tittelin. Nuorten ryhmät olivat taitavia. Monen tanssin tyyli oli enemmänkin tanssia, jossa on kansantanssivaikutteita kuin varsinaista kansantanssia, jos nyt haluaa lajityyppejä miettiä.

Palasimme yökerhoon nähdäksemme, että huutokatrilli oli täydessä vauhdissa ja yhtä ahtaasti pöytien välissä luikerrellen kuin ennenkin. Tämän jälkeen alkoi ilta painaa ja pikkutunneilla aloittanut Vilma Jää sai jäädä.

Kupletteja, tansseja ja tikkuristiä

Lauantaiaamuna meitä viihdytti Antti Heikkinen ja Nyhtöpelimannit. Antilla on komea ääni ja hän vetäisi monta ikivihreää kuplettia Joensuun Ellistä Albatrossiin. Juttuakin riitti, vaikka aamun varhaisia hetkiä (kello 10) elettiin, savolaista juttua, siis sitä, jossa

vastuu takuuvarmasti on kuulijalla.

Tanssiareenalla oli non-stoppina tanssiesityksiä. Näimme mm. Katrillin esityksen, jossa oli melko pelottava maahinen tai peikko. Vähän seniori-ikäisempi Kärri esitti Roosanauha-tanssin, joka oli omistettu rintasyöpään sairastuneille. Melko perinteisen tyylistä, kaunista ja huolellista tanssia, roosat nauhat käsissä. Oulun Ammatikorkeakoulun tanssinopiskelijat esittivät sota-aikaan sijoittuvan

Palttoo-tanssin, jossa kotiin palasi vain perheen isän talvitakki. Surun esittäminen ei aina tarvitse sanoja.

Puolelta päivin alkoi perinteinen Tikkuristin SM-kisa. Juontajana ja tunnelman luojana oli Petri Kauppinen. Ja perinteiseen tapaan kisan voitti vikkelläkinttuinen paljasjal-kainen nuori (Jessica Kirkkonum-melta).

Iltapäivällä näimme Kaustisen tiiman: Tallarit-yhtye ja nuorten aikuisten ryhmä. Ottoiset pohjalaispuvuissaan esittivät varmaan perinteisintä, mitä tällä risteilyllä näimme. Ja hienosti esittivätkin, vauhdilla ja taidolla ja tyylillä. Ättaman engel oli melkein kuin Tanhuvakasta ja koreografiat aika perinteisen tyyliisiä, esimerkiksi rauhasta kertova kaunis tanssi.

Ennen kotirantaa näimme rova-niemeläisen Siepakat-ryhmän tanssia. Nuorta ja vauhdikasta, ripaskaakin mentiin. Tai näimme

ja näimme, takariviltä ihmisten ja erilaisten pylväiden takaa kurk-kiessa näkyvyys ei ollut kaksinen. Mutta ainahan takarivillä voi nousta seisomaan...

Kaiken kaikkiaan, hauskaa oli. Folkandialla on tilaisuus nähdä, mitä kentällä tapahtuu, uusia ryh-miä, uusia nimiä, uusia trendejä. On myös aina ilahduttavaa nähdä nuoria harrastajia ja heitähän siellä näkyi, tosin enempi pääkaupunki-seudun ulkopuolelta mutta kuitenkin. (Tikkuristikisassa oli kyllä useampi helsinkiläinen nuori pomppija!). Ja että harrastajia yli-päättään on: kun täällä vain käy kerran viikossa omissa harjoituk-sissa, voi muodostua sellainen tun-nelma, että me ollaan vain pieni ryhmä oudon harrastuksen parissa.

Laivalla näitä outoja on pari tu-hatta.

Tarja Lahtinen, yksi oudoista

Kuvat: Tarja

Pörriäisten 50-vuotiskonsertti

Kansantanssipiireissä tunnettu ja taitavaksi tiedetty ryhmä Pörriäiset Nurmijärveltä täytti tänä vuonna 50 vuotta. Sen kunniaksi he järjestivät juhlat kaikelle kansalle Monikkosalissa Klaukkalassa 23.4.2023. Spelareista neljä otti kutsun vastaan ja lähti katsomaan juhlaa. Pörriäisillä on sidos Spelareihin, koska meidän Maarit tanssii myös Pörriäisissä.

Pörriäiset tanssivat paljon kooreografia-tansseja ja niitä tuli juhlassakin monta. Tanssit olivat hyvin harjoiteltuja ja esitykset tyylikäitä kokonaisuuksia, varsinkin kun tanssijoilla oli yllään samalaiset kansallispuvut. Toisaalta ihan toisenlaista tunnelmaa loivat ne karjalaiset tanssit, joissa olikin vaihdettu ylle karjalaisia kansallispukuja. Esitys lähes riehaantui siinä kohtaa juhlaa!

Tanssien lisäksi esityksessä kuultiin duon musiisointia, soittajina Jari Komulainen ja Pauliina Pajala. Itse tykästyin niin ko-

vasti Priäzhän katrillin musiikkiin, että kävin pyytämässä nuotit Jarilta väliajan alkajaisiksi. Ennen kuin olin ehtinyt istahtaa kahvipöytään, olivat nuotit sähköpostissa!

Toisella puoliajalla kuulumme Pörriäisten historiaa. Pörriäiset olivat aikoinaan aloittaneet lasten ryhmillä, ja lasten kasvaessa aikuisiksi, oli muodostunut se Pörriäiset, jonka nyt tiesimme. Toki matkan varrella joku oli jäänyt pois ja toinen tullut tilalle. Iso joukko vanhoja Pörriäisiä olikin saapunut paikalle onnittelemaan 50-vuotiaasta vireätä seuraa.

Kaiken kaikkiaan juhla oli oikein mukava, ja siitä jäi itselle hyvä tunne. Kiitos ja onnea Pörriäiset 50v!

Minna Suokas

Kuvat; Tuomo

Helsingin pitäjän tanhujat ja spelarit 10-vuotishistoriikit

Seuran toiminnasta on kirjoitettu jokaiselta kymmenvuotiskaudelta lyhyt historiikki. Ensimmäiseltä kymmeneltä vuodelta 1982-1991 sen kirjoittivat Eeva ja Veijo Honkanen ja Matti Lankinen. Toisen 1992-2001 ja kolmannen 2002-2011 vuosikymmenen historiikin kirjoitti Tarja Lahtinen Honkasteen luoman jaottelun ja otsikoiden mukaisesti.

Neljännän historiikin vuosilta 2012-2021 kirjoitti Matti Lankinen. Tähän neljanteen lisättiin myös kuvia vuosien varrelta.

Historiikit sisältävät tietoja tanssijoiden ja soittajien määristä eri vuosina, hallitusten jäsenistä ja toimihenkilöistä sekä esiintymisistä, ulkomaan matkoista ja ulkomaisista vieraista.

Matti muokkasi myös edelliset historiikit osittain paperiversiosta PDF-muotoon ja laittoi kaikki neljä seuran nettisivuille luettavaksi. Nettisivulla linkin värillä on yritetty kuvata sitä, minkä värinen alkuperäisen paperiversion kansilehti oli.

Käykääpä siis kurkkaamassa www.spelarit.fi, jos ette ole vielä lukeeet!

- Matti

Järva Stämmassa
Ruotsissa 1983

Esiintyminen
Seurasaaren
juhannusjuhlilla
1982

Kuvat:
Matti Lankinen

Susirekan vauhdissa Elokarkeloissa Lumosalissa

Heinäkuussa Kaustisella talkoilut Tuija oli siellä nähnyt taidokkaan tanssiryhmän nimeltään Susirekka. Elokuussa tämä helsinkiläisryhmä järjesti konsertin Vantaan Lumosalissa, ja sinne Tuija houkutteli puolisen tusinaa Spelari-tanssijaa esitystä katsomaan. Tapahtuman nimi oli Elokarkelot, ja siellä oli Susirekan kanssa esiintymässä lauluyhtye Hinku, sekä muutamia muita ryhmiä.

Tapahtuman aloitti Lykky, Karjalan Nuorten aikuisten tanssiryhmä Helsingistä, säestäjinään Pyöreän tornin pelimannit.

Kansallispukuisilla tanssijoilla pyöri mikäs muukaan kuin Tanhuvakka käsissä, hauskasti itse kirja oli otettu tanssin tiimellykseen mukaan. Perinteisiä tansseja mentiin, mutta tosi ilmeikkäästi. Esimerkiksi Pirunpojanpolkassa nukuttiin oikein antaumuksella.

Klaukkalan kansantanssijoiden Kuohu ja Karjalan Nuorten Tärsky tanssivat keskenään hieman samantyyllisiä koreografioita, esimerkiksi keveitä herkkiä hambomunnelmia ja vauhdikkaita karjalaisvaikutteisia tansseja.

Pääesiintyjät astuivat lavalle viimeisinä, tanssiyhtye Susirekka ja lauluyhtye Hinku. Susirekka on 2008 perustettu helsinkiläinen tanssiryhmä, josta en ainakaan minä ollut aiemmin koskaan kuulutkaan. Bändissä oli viuluja, basso ja haitari.

Mutta olipas aika ryhmät. Tanssin ja laulun ilo ja energia pursui yleisöön asti. Tanssiryhmässä oli 8 paria, ja laulajia oli kymmenkunta. Sillä sai näyttävän esillepanon. Kuoro ja tanssijat toimivat saumattomasti, aina ei erottanut, kuka oli varsinaisesti kumpaa. Ihan perinteistä meno ei ollut, vaikka kyl-

Lykky tutkii Tanhuvakkaa. Kuva Tarja Lahtinen

Susirekka vauhdissa. Kuva Tarja Lahtinen

lä ne perinteiset askeleet ja vuorot sieltä läpi paistoivat. Oli Värttinän Kiiriminnaa ja räppäävää Jouka-haista, missä kuoro kysyi, että mitä ne tuollasekkin lattialle menöö ja tanssijat vastasivat makeilla taputussarjoilla. Välissä oli kuoron hulttamoman hauska mainostauko Viri dam dam -maitojuomasta.

Sitten tuli se Repolan katrilli, joka räjäytti pankin. Tämä tanssi mentiin ihan perinteisesti, mutta hirmuisella energialla ja vauhdilla. Paripyörinnän perään mentiin aina käden alta, ja miten sitä pystyykin lisäämään muutaman ripaska-askeleen tai ilmeikään uhoilun johonkin väliin. Lopuksi 8 paria avautui isoksi kaareksi loppuripaskaa varten. Ja mitä suvereenia tykitystä se olikaan! Kaikki tanssivat, siis joko haki tai tuli haetuksi vuorollaan ja niin monenlaisia askelin.

Tanssijoissa oli 2 miestä ja loput naisia. Siinä oli tyttöparia ja poikaparia ja tyttö-poika -paria roolit päikseen. Viejän ja seuraajan roolit vaihtelivat vapaasti. Ripaskassa toinen siiputti ja toinen tanssi ripaskaa. Ja se näytti hyvin luontevalta.

Jari Haaviston ohjaama Susirekka on mielenkiintoinen tuttavuus. Ennakkoluulottomuutta piisaa, kuten nimestäkin voi päätellä. Mutta myös luovuutta, intoa ja taitoa. Tämä ei edusta perinteistä tekemistä. Kuitenkin kansantanssielementit ovat pohjalla, he vain eivät selvästikään malta jättäytyä siihen, vaan haluavat kehittää sen varaan taidoillaan kaikenlaista. Olipa se lajityypiltään mitä tahaansa, jälki on nautinnollista.

Tarja Lahtinen

Tanssijoilla oli kolme keikkaa juhannusviikolla. Ensin käytiin tanssit läpi Päkäksen torpan nurmikolla su 18.6.23. Tiistaina 20.6. tanssittiin Havurastin juhannusjuhlassa. Kuvat Matti Lankinen

Keskiviikkona 21.6. oli vuorossa Attendon palvelutalo Veromiehessä.
Ryhmäkuva: Riitta Kangas

Attendon palvelutalossa tanssittiin lämpimissä sisätiloissa. Kuva Matti Lankinen

Tiistaina 20.6. olimme opettamassa tansseja juhannusjuhlassa Villa Smedsissä Timo Jauhiaisen hanurin säestyksellä . Kuva: Riitta Kangas

Tulevia tapahtumia

Seuran pikkujoulu Päkaksessa 13.12. klo 18.00.

Ensi vuoden harjoitukset alkavat keskiviikkona 10.1.2024 klo 18 Huusarientien päiväkodissa, mikäli kattoremontti on valmistunut.

Oriveden kansanmusiikki- ja kansantanssikurssi Murikka Tampereen Teiskossa 27.-30.12.2023. Suomen Kansanmusiikkiliitto.

Folklandia -risteily 12.-13.1.2024

Folklandia risteillään ensi vuonna reitillä Turun ja Kapellskärin välillä Baltic Princessillä 12.-13.1.2024. Laiva lähtee perjantaina Turusta klo 18.30 ja palaa takaisin lauantaina klo 16.30. Liput ovat myynnissä Ikaalisten matkatoimistossa.

Pisalan Sottiisi juhlistaa Tanhua 12.-16.6.2024 Tampereella!

YHTEYSTIETOJA:

HALLITUS 2023:

- * Raija Hukkanen, puheenjohtaja, 0400-628 096
- * Tuija Pirttikoski, puh. 040-873 6195
- * Tarja Lahtinen, puh. 040-742 3181
- * Minna Suokas-Ikonen, puh. 050-302 8012
- * Simo-Pekka Lindström, puh. 040-554 0799
- * varajäsen Pirjo Tarkkanen

AIKUISRYHMÄN OHJAAJA:

- * Riitta Kangas, riitta.kangas@kolumbus.fi, 050-358 6491

PELIMANNIT:

- * Simo-Pekka Lindström, puh. 040-554 0799

INTERNET:

www.spelarit.fi / www.spelarit.net

Lehti löytyy osoitteesta: www.spelarit.fi/Lehti/

Julkaisija: Helsingin pitäjän tanhuajat ja spelarit ry
Tiedotustoimikunta

Kansi: Patrik Mestaripelimanni. Kuva Simo-Pekka Lindström